

liggende Statsregnskab gjorde gjældende, at den Indvending, jeg sidst havde fremført, at en provisorisk Lov ikke to Gange kunde for-
 kastes, ikke havde Gyldighed ved denne Lei-
 lighed, da der denne Gang kun havde fundet
 een Forkastelse Sted, nemlig af den ved pri-
 vat Initiativ indbragte Lov af 12te Oktober,
 skal jeg bemærke, at min Indsigelse sidst jo
 gik ud paa dette, at da der faktisk havde
 fundet en Forkastelse Sted to Gange, saa
 kunde det formentlig ikke være den samme
 Lov, hvorfor jeg ansaa mig berettiget til at
 slutte, at det første Gang ikke var selve den
 provisoriske Lov, men Thingets ved privat
 Initiativ indbragte Lovforslag, der var for-
 kastet. Denne samme Opfattelse kan jeg for-
 saavidt ogsaa gjøre gjældende ved denne Lei-
 lighed, som jo den af Regjeringen indbragte
 provisoriske Lov blev henvisst til et Udvalg,
 hvad man jo ikke ret vel kunde gjøre, dersom
 Loven ikke bestod. Søvrigt skal jeg med Hensyn
 til Spørgsmaalet om Forkastelse af et ved pri-
 vat Initiativ indbragt Lovforslag minde om,
 at, hvad jeg her har udtalt, slet ikke er nogen
 ny og individuel Opfattelse, som er gjort
 gjældende, men at jeg paa dette Punkt kun
 holder mig til, hvad der er gjort gjældende
 ved Højesteretsdommen af 15de Oktober 1886,
 og den ærede Ordfører vil vistnok ikke kunne
 fortænke mig i, at jeg i dette Spørgsmaal
 bærer mig for og holder mig til Højesterets
 Autoritet fremfor til hans

Hvad angaar Spørgsmaalet om Beret-
 tiggelsen af i Landstinget at behandle
 Finantslovsforslag, der her i Thinget ere
 negtede Overgang til 2den Behandling, skal
 jeg ikke udtale mig derom; thi den efter
 min Mening eneste kompetente Autoritet til
 at afgjøre dette Spørgsmaal er Landsting-
 ets Formand, ligesaa sikkert som man her
 i Thinget vilde holde paa, at et tilsvarende
 Spørgsmaal skulde afgjøres ved Bestemmelse
 af dette Things Formand, og jeg holder
 mig i saa Henseende til den Afgjørelse, der
 har fundet Sted af Landstingets Formand.
 Hvad angaar Spørgsmaalet om Gyldigheden
 af selve den provisoriske Lov, hvortil de ad-
 ministrative Budgetter for 1886—87 støtte
 sig, der ligge til Grund for det aflagte
 Statsregnskab, da skal jeg kun bemærke, at
 selvfølgeligt ganske den samme Opfattelse
 for mit Vedkommende gjælder her, som jeg
 gjorde gjældende med Hensyn til Beretti-
 gelsen af at udstede en lignende provisorisk
 Lov i 1885, kun med den Modifikation, at
 der her er kommet et hyderligere Moment til
 i den Omstændighed, at dette Thing havde
 negtet Finantslovens Overgang til 2den
 Behandling, og dermed altsaa negtet en Be-
 handling af Finantslovsforslaget og negtet

at medvirke til Tilvejebringelsen af en
 Finantslov for 1886—87. Naar den ærede
 Ordfører sluttede med at henvise til forskjel-
 lige Udtalelser fra andre Lande, skal jeg
 gjerne følge ham deri. Jeg skal imidlertid
 ikke gaa saa langt tilbage som han, men
 minde om et Udsagn af en ganske ny Dato,
 nemlig af det for temmelig nylig i det repu-
 blikanske Frankrigs Deputeretkammer af det
 republikanske Flextals Ordfører blev udtalt,
 at en Forkastelse af Finantsloven var et
 revolutionært Strid.

Ordføreren (Hansen [Svendborg
 Amts 2den Valgkreds]): Den ærede Ord-
 fører for Mindretallet (Scharling) udtalte,
 at han først senere er bleven Medlem af dette
 Thing, og at det derfor ikke kunde kræves,
 at han skulde bele eller have Ansvar for
 den Opfattelse, som var gjort gjældende paa
 den af mig omtalte Tid. Jeg antaer, at
 deri ligger en Erkjendelse af min Udtalelse
 om, at det ærede Medlem føler sig i Mod-
 sætning til de anførte Udtalelser (Schar-
 ling: Nei!) Det ærede Medlem ryfter paa
 Hovedet, og deri ligger altsaa indirekte en
 Udtalelse om, at han vil ikke vide sig i Mod-
 sætning til de Tanker, der gjorde sig gjæl-
 dende 1848 og 1849 og siden under For-
 handlingen om Grundlovsforandringen af
 1866. Det vilde være ret interessant at
 faae at høre, hvorledes det vil være muligt
 for det ærede Mindretal at hævede sin Overens-
 stemmelse med Grundlovgivernes Mening
 og Opfattelse af Grundloven. Jeg tror ikke,
 det lader sig gjøre. Jeg tror, at der, som
 jeg før udtalte, er en saa uløselig Uover-
 ensstemmelse mellem den nuværende Regj-
 rings Opfattelse og Grundlovgivernes, at
 det vil være et umuligt Arbejde at søge at
 bringe Overensstemmelse til Bete derimellem.
 Naar det ærede Mindretal f. Ex. brugte en
 Yttring, hentet fra det franske Deputeretkam-
 mer, at en Negtelse af Finantsloven er et
 revolutionært Strid, saa tænker jeg, at det
 ærede Medlem i hvert Fald vil erkjende, at
 denne Mening deltes ikke af de Mænd, der
 vare med til at give vor Grundlov i 1849,
 saa lidt som af dem, der forberedte Grund-
 lovsforandringen af 1866. Den ikke blot
 ikke deltes af dem, men det blev med de
 allerutvetydigste Ord hævdet af dem, at
 Folkethinget havde en saadan Ret. Dersom
 det skulde være undsluppet det ærede Med-
 lems Opmærksomhed, skal jeg tillade mig at
 gjøre ham opmærksom paa, hvor han kan
 finde Udtalelser i den Retning. Et Medlem
 af Landstinget — det er Bloug — udtaler
 sig f. Ex. den 3die Mai 1866 saaledes: at
 Landstinget efter sin nye Stilling vilde